

K-a-h-v-i- laiva...

Istun ja kuuntelen iltahetkenä rad'io selostusta kahvilaiva Heracleen saapumisesta.

On sitä ja sen koh'aloita seurattu kuin rakkaan lapsen, lempilapsen ainakin. Laiva Toivo Oulu, kirjoitti jo kerran eräs kollegani tällä samalla pal'salla. Hyvin sanottu, Laiva Toivo...

Se on, tuo lämpimästä etelästä saapuva jäinen rautapurkki, eräänlainen hyvän vertauskuva meille kaikille. Se tuo meille lämpöä ja virkistystä ennen kaikkea tuon kahvin muodossa, joka tuntuu suomalaisille, niin kaukana kuin ne kahvimaat tosiaan ovaikin meistä, olevan eräänlainen kansallisuoma Niin, kun sitä nyt sitten kärsii ostaa, sitä pöönää... Mutta ei ajatella materialistisesti, ajatellaan vain kofeiinisesti ja koetetaan tuntea kahvin tuoksu nenässämme

Kahvi on ihmeellinen juoma, kerassaan runolliseksi tekevä, köyhän ja rikkaan juoma, oli ainakin ennen. Mutta tämä Heracles-juttu on lisäksi vähän n'inkuin erijuttu. Ei lämän laivan tulosta näin vaihtavaa kohua olisi pidetty, luuven, ihan nyt, vain siksi, että pidettäisiin meitä suomalaisia niin n'menomaan kahvin tuoksusta riippuvaisina. Ei, nähdäkseni sen saapumisen on alun perin katsottu vertauskuvaksi yleensä normaalisten suhteittemme palautumisesta kaukaisiin, lämpimiin ja luonnonantimiensa puolesta antoisempiin maihin. Ja kun me reportteeraamme ja kuulumme kahvilaivan saapumisen jäisenä jäiseen satamaan, niin toivon mukaan samalla muistamme, mitä meille merkitsee merenkulku ja merimies, eri mies, joka tämänkin laivan reissuilla on tehnyt m'h'inkään aikakirjoihin merkittömän raskaan raatajan työn. Kun se kahvitikka sitten joskus on kielellämme, niin hörpätäkäämme se kunnon merimiestemme kunnaksi, se ensitikka, muistaen, että purjehtiminen on välttämätöntä, elämisen ei...

Eläköön merenkulku ja kauppa, eläköön kahvilaiva ja kasvakoön viljal'li kahvipapu kuumassa kotimaassaan.